

Într-o frumoasă dimineață de septembrie, când majoritatea copiilor de vârsta lui erau la școală, căznindu-se cu fracții și zecimale, un băiat pe nume Reynie Muldoon umbla pe un drum prăfuit. Era un băiat obișnuit – cu păr castaniu și ochi obișnuiți, picioare de o lungime obișnuită, nasul la distanța obișnuită față de urechi și așa mai departe – și era complet

singur. Doar un șoim plutea sus pe cer deasupra drumului și câteva ciocârlii se ascundeau în câmpurile de pe fiecare parte. Reynie era singura ființă din împrejurimi.

Pentru cine privea scena, Reynie i se părea pierdut și departe de casă, iar această observație ar fi fost pe jumătate adevărată. Cel puțin lui Reynie i se părea amuzant să o considere așa fiindcă tocmai descoperise că situația lui putea fi caracterizată de jumătăți: era la o jumătate de zi de mers cu mașina de periferia orașului Stonetown, unde locuia; la jumătate de kilometru de cel mai apropiat orașel; iar conform omului care-i dăduse indicațiile de drum, mai avea de mers o jumătate de kilometru până să ajungă la destinație. Totuși, cel mai important lucru era că trecuse o jumătate de an de când îi văzuse ultima oară pe cei mai buni prieteni ai săi.

Reynie se zgâi în lumina soarelui. La mică distanță de drumul prăfuit se înălța un deal abrupt, exact așa cum îi spusese omul din oraș că va fi. Ferma se afla dincolo de deal. Iar la fermă urma să o găsească pe Kate Wetherall.

Reynie merse mai repede, pantofii lui ridicând nori de praf. O va vedea pe Kate în doar câteva minute! Și pe Sticky Washington – Sticky urma să ajungă acolo seara! Iar mâine vor merge toți cu mașina la Stonetown pentru a o vedea..., ei bine, pentru a o vedea pe Constance Contrar, dar totul era în regulă. Chiar și gândul că Constance îl va insulta în cuplete rimate îl făcea fericit pe Reynie. Ea era, probabil, un mic geniu

neșlefuit și obraznic, dar era unul dintre puținii oameni pe care Reynie putea conta ca pe un prieten adevărat. Constance, Kate și Sticky erau ca și membrii familiei lui. Nu conta că îi întâlnește numai cu un an în urmă. Prietenia lor se legase în condiții extraordinare.

Reynie o luă la goană.

Câteva minute mai târziu stătea pe coama dealului cu mâinile pe genunchi, gâfâind ca un cățeluș, doborât de entuziasmul său. Îi venea să râdă de el însuși. La urma urmelor, el nu era Kate, care probabil ar fi alergat tot drumul din oraș fără să transpire câtuși de puțin. (De fapt, ar fi putut să o facă alergând în mâini.) Calitățile lui Reynie nu țineau de partea fizică – era de nivel mediu și în această privință –, așa că doar își șterse fruntea de sudoare, gâfâind în timp ce observa ferma ce se întindea dinaintea lui.

Deci, aceasta era casa lui Kate: o fermă modestă, cu un hambar, amândouă zugrăvite de curând, cu un camion vechi în curte; un mic coteț alb pentru găini; un țarc cu oi și capre învârtindu-se în el; dincolo de țarc se întindeau pășuni undu-itoare. Dincolo de clădiri era o livadă, câțiva dintre pomi fiind plini de mere roșii, mari, deși majoritatea fructelor încă nu se copseseră și nu se vedeau prea bine. Într-una dintre scrisorile ei, Kate îi spusese că mai era încă mult de lucru la fermă. *Mai mult* nu spusese. Scrisorile ei erau întotdeauna telegrafice, dar erau mereu vesele. Prea vesele, de fapt – îl făceau, uneori, pe Reynie să creadă că doar lui îi era dor de prietenii săi.

Misterioasa Societate Benedict și călătoria primejdioasă

Chiar când Reynie începuse să coboare dealul, se auzi sunetul unui clopot printre clădirile fermei. Scrută zona plin de speranța că o va zări pe Kate, dar văzu doar caprele și oile ieșind în șir din țarcul care fusese lăsat deschis ca ele să poată paște pe pășune. Reynie tresări surprins. Putea să jure că ultima capră care ieșise din țarc se întorsese și împinsese poarta închizând-o.

Reynie se încruntă. Capra cea conștiincioasă nu fusese singurul lucru neobișnuit pe care-l văzuse în dimineața aceea. Și-a adus aminte de altceva – din cauza entuziasmului, nu băgase în seamă acest lucru înainte. Reynie își duse mâna streașină la ochi și scrută cerul. Șoimul pe care-l remarcase mai devreme zbură în cerc, destul de jos, deasupra capului său. Putea să-i vadă doar trăsăturile de pe chip, care semănau cu o tocă neagră, și perciunii lungi, negri. Reynie nu avea pretenția că știa prea multe despre păsări (deși știa mai multe decât numeroși alți oameni), dar era sigur că acesta era un șoim călător – iar în această regiune, în această perioadă a anului, șoimii călători erau chiar o raritate.

Reynie rânji și coborî în fugă dealul până la fermă. Se întâmpla ceva ciudat și de-abia aștepta să afle ce era.

Hambarul era mai aproape decât casa, astfel că Reynie se duse și trase cu ochiul prin porțile deschise ca să vadă dacă nu cumva Kate era înăuntru. A durat o clipă până ce ochii i s-au obișnuit de la lumina strălucitoare a soarelui de afară la

întunericul dinăuntru hambarului, dar odată ce au făcut-o, a văzut o scenă extrem de plăcută.

Iată părul blond prins în coadă de cal, umerii largi, găleata roșie de pompier. Evident, o găsisse pe Kate. Stătea cu spatele la el, cu mâinile în șolduri, privind țintă la peretele din fața ei. Reynie s-a gândit mai întâi să se strecoare până în spatele ei, dar apoi s-a răzgândit. Nu era o idee bună să o iei prin surprindere pe Kate. Oricum, nu dorea să o deranjeze. Privea în continuare, fix, peretele, extrem de concentrată. Deși nu vedea nimic pe peretele hambarului, Reynie bănuia că se concentra pe ceva din interiorul ei. Poate se gândea la o unealtă nouă pe care să o care în găleată.

Deodată, Kate se îndoi și începu să tușească. Apoi să bolborosească. După care scoase sunete absolut oribile de parcă cineva îi pune un căluș în gură. Se îneca? Reynie era pe punctul să se repeadă să o ajute, când Kate scoase o exclamație de supărare și dădu din picior.

— Nu din nou! gemu ea, îndreptându-se de spate. Apoi se întoarse și îl văzu pe Reynie care o privea din poarta hambarului.

— Habar nu am ce ai făcut, spuse Reynie, dar cred că mi se va părea amuzant.

— Reynie!

Kate se repezi la el, ochii ei albaștri strălucind de bucurie. Reynie își dădu brațele în lături și regretă imediat. Îmbrățișarea

Misterioasa Societate Benedict și călătoria primejdioasă

de bun venit a lui Kate, pe care i-a dat-o în cea mai mare viteză, semăna mai degrabă cu un placaj de rugby decât cu o îmbrățișare. Pe când amândoi cădeau cu putere la pământ, Reynie a simțit cum își pierde răsuflarea.

— Ai venit de curând? spuse Kate agitată, ridicându-se în genunchi. Unde sunt domnișoara Perumal și mama ei? De ce ai întârziat atât de mult? Trebuia să fii aici *ieri*. Am verificat scrisoarea de două ori ca să fiu sigură.

Reynie, care se panicase, așa cum pățește orice persoană care rămâne fără suflu, încercă totuși să zâmbescă – de fapt, să arate mai mult decât complet buimăcit –, dar putu doar să miște din buze, fără a rosti un cuvânt.

— Ei, Reynie, ți-ai pierdut glasul! râse Kate. Îl ridică în picioare și începu să-l scuture de praf cu lovituri dureroase și energice. Știu, și eu sunt agitată. Și nu numai datorită surprizei nemaipomenite a domnului Benedict. Sunt entuziasmată să vă văd din nou, băieți! Nu poți să-ți închipui ce dezamăgită am fost când nu ai apărut aseară.

Recăpătându-și suflul, Reynie se îndepărtă, ferindu-se de loviturile lui Kate, și spuse:

— Nu ești singura. Ni s-a stricat mașina și a trebuit să o remorcăm până în oraș. Am petrecut noaptea la motel.

— Motelul din oraș? strigă Kate. Dacă așa fi știut! Puteam să vă luăm cu camionul.

— Scuze, ar fi trebuit să telefonez, dar fiindcă nu ai telefon...

Kate mârâi.

— Milligan și regulile lui! Știi că îl iubesc, dar, sincer, unele dintre lucrurile la care țin cu strășnicie...

— Oricum, zise Reynie răsând, nu puteam să aștept până se repara mașina, așa că am obținut permisiunea Ammei – *Amma* îi spunea domnișoarei Perumal, fostul său tutore, care îl adoptase de curând – și indicații de la mecanic, așa că iată-mă. Amma și Pati vor veni și ele imediat ce mașina va fi reparată.

Kate îl apucă pe Reynie de braț, iar pe față i se citea îngrijorarea (o senzație neobișnuită pentru Kate, care nu se îngrijora ușor).

— Mașina e destul de mare ca să călătorim toți trei împreună? Vreau să spun, domnișoara Perumal, mama ei și tot bagajul? Știi că vin și părinții lui Sticky, iar mașina lor e mică. Nu pot să-mi imaginez ca unul dintre noi să călătorească separat de ceilalți doi timp de șase ore – nu după ce am trăit șase luni departe unul de altul!

— Am închiriat o furgonetă. Vom avea loc destul. Ascultă, spuse Reynie, ridicând mâna să o oprească pe Kate care începuse să vorbească din nou, înainte de a ne îndepărta prea mult de subiect, nu vrei să-mi spui ce făceai adineaori? Ultima oară când am mai auzit un asemenea sunet a fost când pisica de la orfelinat a vomitat un ghem de blană.

— A, chestia aia? spuse Kate dând din umeri. Mă antrenez să regurgitez diverse lucruri, dar este mult mai greu decât îți

Misterioasa Societate Benedict și călătoria primejdioasă

închipui. Văzând expresia îngrozită de pe fața lui Reynie, îi explică repede: Este un vechi truc al iluzioniștilor. Houdini și cei asemenea lui îl practicau. Înghițeau un șperaclu sau un alt obiect, iar mai târziu foloseau mușchii gâtului pentru a-l scuipa. Se presupune că te antrenezi cu o ață legată de ceea ce înghiți, așa că poți s-o tragi înapoi. La început așa am făcut, dar apoi m-am gândit că mă pot descurca fără ață. N-am reușit încă.

— Am avut dreptate, zise Reynie. Chiar *este* amuzant. Dar nu e periculos?

Kate își strânse buzele gânditoare. Era evident că asta nu-i trecuse prin minte. Nu-i păsa ei prea mult de pericole.

— Presupun că nu e cel mai inofensiv lucru din lume, recunosc eu și, luându-și un aer serios, zise: Mai bine să nu încerci.

Reynie râse (nimic nu l-ar fi putut convinge să încerce și el), apoi își luă și el un aer serios și spuse:

— Foarte bine, Kate, promit să nu înghit niciodată – de fapt, ce ai înghițit?

Kate își roti ochii și evită răspunsul.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Și ce se întâmplă acum? insistă Reynie, fiind îngrozit din nou. Vreau să spun fiindcă nu ai putut să...

— *Nu vreau* să vorbesc despre asta, spuse Kate răspicat.

Aveau multe alte lucruri despre care să vorbească. Kate nu numai că dorea să-l plimbe pe Reynie prin fermă, dar era

nerăbdătoare să afle ce credea el despre surpriza pe care domnul Benedict o pregătise pentru ei. Trecuse exact un an de când domnul Benedict îi alesese pe ei patru pentru o misiune urgentă – o misiune pe care doar cei mai buni copii puteau s-o îndeplinească –, iar acum, la aniversarea primei lor întâlniri, le aranjase o reuniune în casa lui din Stonetown. Le explicase totul într-una din scrisori:

Aici veți avea parte de o surpriză care sper să vă fie pe plac - o surpriză care, deși nu reușește să-mi exprime recunoștința, darămite marea și veșnica mea afecțiune pentru voi, mi se pare totuși potrivită...

Continuase pe tonul acesta un timp, comentând asupra aprecierii sale legate de calitățile unice ale copiilor și dorinței lui de a-i vedea din nou. Kate parcursese rapid scrisoarea fericită și o pusese deoparte. Reynie o citise de mai multe ori și o învățase pe dinafară.

— Ai memorat-o pe toată? spuse Kate, conducându-l pe Reynie în susul unei scări pentru a-i arăta fânarul. Începi să semeni cu Sticky.

— Sticky ar fi avut nevoie să o citească doar o dată, zise Reynie, ceea ce era perfect adevărat, dar Reynie îl menționase pe Sticky ca să abată atenția de la el însuși. Adevărul era că el memorase toate scrisorile pe care le primise în ultimele șase

luni – nu numai de la domnul Benedict, dar și scurtele bilete primite de la Kate, rapoartele cam plicticoase, însă extrem de detaliate de la Sticky și chiar și poeziile ciudate trimise prin poștă de Constance împreună cu nasturi bizari, iepurași prăfuiți sau bucăți de hârtie pe care le găsisese când căutase un timbru. Lui Reynie i se părea destul de prostește cum se agățase de fiecare cuvânt din scrisorile celorlalți, iar niciunul dintre ei nu scrisese că îi era dor de el.

— Apropo de Sticky, zise Kate trăgându-l pe Reynie prin trapă în fânar, ai mai auzit ceva despre el în ultima vreme? Îmi spune că voi doi vă scrieți mai mult decât corespondăm eu și el. Spune că *tu* chiar îi răspunzi la întrebări, spre deosebire de *alți* prieteni de-ai lui. Nu cred că el îmi înțelege situația. Acesta este fânarul.

Reynie se uită împrejur. Fânarul era unul cât se poate de obișnuit – deși el le văzuse doar în poze sau filme –, dar Kate era nemaipomenit de mândră, așa că dădu din cap aprobator înainte de a spune:

— Ce nu înțelege Sticky? În legătură cu situația ta, vreau să zic.

— Ei bine, pe de o parte, spuse Kate deschizând larg ușa exterioară a fânarului care dădea spre țarcul animalelor, am fost teribil de ocupată: să merg la școală, să am grijă de fermă. Știi că Milligan e plecat deseori în misiune și eu trebuie să-l ajut.

Reynie știa asta. Milligan era tatăl lui Kate. Era, de asemenea, agent secret. Totuși, niciunul dintre aceste lucruri nu

fuseseră știute până de curând – nici măcar de către Kate. Era doar un bebeluș când Milligan fusese prins într-o misiune, își pierduse memoria și nu se mai întorsese. Deoarece mama ei murise și tatăl o abandonase (așa cum credea toată lumea), Kate fusese trimisă la un orfelinat, pe care îl părăsise, în cele din urmă, pentru circ. În ce-l privește pe Milligan, acesta scăpase de paznicii săi și se duse să lucreze pentru domnul Benedict. Doar după ce domnul Benedict îi adusese împreună, cu exact un an în urmă, Kate și Milligan descoperiseră adevărul.

— Ferma s-a degradat mult de-a lungul anilor, spuse Kate. Am avut destul de muncă încât să fiu ocupată tot timpul. Știi prea bine că n-am nimic împotriva să muncesc. Cel mai greu îmi e să stau liniștită și să scriu o scrisoare lungă. Sticky ar trebui să știe asta, nu?

— Probabil că da, recunosc Reynie. Se îndreaptă către ușă; acolo, Kate scoase ceva din găleată (găleata avea un capac rabatabil, după cum observă Reynie) și duse la gură. Era un fel de fluier. Scotoci din nou în găleată.

— Adevărata problemă când scrii scrisori, continuă Kate, vorbind cu fluierul în gură pe când își trăgea o mănușă grosă de piele pe una din mâini, este că guvernul îmi citește toată corespondența. Sunt fata unui agent secret. E destul de neplăcut că nu s-a spus nimic despre misiunea noastră – avem toate motivele să fim celebri pentru ce am făcut –, dar să nu pot nici să trimit scrisori personale prietenilor mei? E scandalos!

Dorind să-și arate supărarea, Kate își umflă obrajii și suflă cu putere în fluier, care scoase un țuit subțire ca al unui ceainic.

— Servește la ce mă gândesc eu? întrebă Reynie.

— Poate, zise Kate, pentru că de obicei ai dreptate. Deși, cinstit vorbind, nu crezi că nu e corect că Sticky mă acuză că scriu atât de rar?

Reynie hotărî să clarifice problema.

— Trebuie să recunosc că și eu am crezut la fel, și nu doar în legătură cu scrisorile tale, ci și cu cele ale celorlalți. Nimeni nu a spus prea multe despre... despre... Ei bine, începusem să mă gândesc că eram numai eu, știi, care...

Kate se uită la el chiorâș.

— Reynard Muldoon! Tocmai tu dintre toți oamenii. Scutură din cap. Nu oricine are darul de a se exprima, Reynie. *Habar nu ai* cât de tare mi-a fost dor de voi. În numele cerului, mi-e dor până și de Constance!

Reynie zâmbi. Era așa cum sperase. Se afla acolo doar de cinci minute și deja se simțea de o sută de ori mai bine.

— A, iat-o! zise Kate, ridicându-și brațul. O clipă mai târziu, aerul din jurul lor se umplu de un freamăt de labe și aripi. Reynie sări înapoi. Șoimul se năpustise înăuntru și se cocoțase pe mănuașă de piele groasă a lui Kate, care se întindea dincolo de încheietura ei, iar acum își legăna capul dintr-o parte în alta, privindu-i.

— Reynie, ea e Madge.

— Madge?

— Prescurtare de la Maiestate. De fapt, numele ei întreg e Maiestatea Sa Regina. Fiindcă, știi, este o regină printre păsări.

— Înțeleg, zise Reynie. Evident. O regină a păsărilor.

— Nu te uita așa la mine! Este un nume excelent, chiar dacă îți place sau nu. Nu-i așa că e un nume excelent, Madge?

Kate îi dădu șoimului o fâșie de carne dintr-o pungă închisă din găleată. Îl îndemnă pe Reynie să mângâie penele păsării (Reynie îi făcu pe plac, fiind cam agitat) și apoi o lăsă să zboare din nou.

— Milligan mi-a dat-o de ziua mea – a durat o lună întreagă de sugestii și rugăminți – și am dresat-o. E foarte deșteaptă. Kate scăzu vocea ca și cum Madge, care era deja la o sută de metri depărtare, ar fi putut să o audă. Între noi fie vorba, asta e destul de rar la o pasăre de pradă. Bineînțeles că *ei* nu i-o spun niciodată.

Reynie urmărea șoimul care se îndepărta de fermă în zbor. Era tipic pentru Kate Wetherall să-ți arate ceva atât de spectaculos și apoi să se poarte ca și cum totul era extrem de firesc.

— Credeam că ai nevoie de permis ca să deții un șoim, spuse el, și că trebuie să treci prin ani mulți de antrenamente.

— Așa e, zise Kate, punând mânușa de piele înapoi în găleată, am făcut toate astea cât am fost la circ. Unul dintre dresorii de animale era șoimar și mi-a dat voie să fiu ucenica lui. Am

Misterioasa Societate Benedict și călătoria primejdioasă

învățat o mulțime de lucruri de la tipul acela... dar putem vorbi despre asta mai târziu, spuse ea, fluturând din mână nerăbdătoare. Urma să-mi povestești despre Sticky. Ai mai aflat ceva despre el în ultimul timp?

Reynie a scos din buzunar un teanc de hârtii împăturite.

— De fapt, el mi-a trimis astea acum câteva zile. Este o relație a misiunii noastre – pentru viitor, spune el, presupunând că misiunea va fi făcută publică vreodată. Mi-a spus că pot să ți-o arăt. Vrea să știe ce crezi despre ea.

— Vrei să spui că a scris despre tot ce s-a întâmplat? Ca o poveste?

— Păi... cam așa ceva.

Reynie despături hârtiile și i le dădu lui Kate, care se așeză imediat în fân să le citească. Erau cinci foi, umplute pe ambele părți cu un scris mărunț și înghesuit, doar titlul fiind aproape la fel de lung ca una dintre scrisorile lui Kate. Iată ce scria:

Victoria Misterioasei Societăți Benedict asupra cumplitei mașinării de șters memoria denumită Șoptitorul (ca și asupra inventatorului ei, Ledropha Cortina, care s-a dovedit a fi geamănul de mult dispărut al domnului Nicholas Benedict, căruia Societatea îi poartă numele):
O relatare personală.

— Mamă, Doamne! spuse Kate.

— Titlul?

Kate aprobă din cap și continuă să citească:

În cazul în care tu, cititorule, nu știi despre planul eșuat al domnului Cortina de a deveni un conducător puternic al lumii folosind capacitățile de distrugere a minții ale Șoptitorului său, această relatare te va lămuri.

Povestea începe odată cu formarea Misterioasei Societăți Benedict. După ce au trecut printr-o serie de teste, s-a hotărât ca George „Sticky” Washington (autorul acestei relatări), Reynard Muldoon (al cărui nume întreg este Reynard Muldoon Perumal, fiindcă a fost adoptat), Kate Wetherall și Constance Contrar erau îndeajuns de capabili pentru a intra la Institutul pentru Copii Deștepți (acronimul fiind LCD) și a lucra ca agenți secreți pentru domnul Benedict. La școala mai sus menționată, copiii au descoperit mai multe lucruri tulburătoare. Apoi au scos din funcțiune Șoptitorul, deși domnul Cortina și asistenții săi personali (Executanții, după cum erau numiți) au scăpat, din păcate. Dar văd că deja am ajuns la final. Dați-mi voie să o iau de la capăt și să fac o introducere potrivită pentru restul povestirii...

Relatarea continua în același mod, întorcându-se în timp, abătându-se de la subiect și învârtindu-se, pe când Sticky se străduia să facă un rezumat fidel al aventurilor lor. De pildă, un paragraf întreg era dedicat originii cuvântului „îngrozit“,

altul, sensului bizar al izolării care poate apărea în insule (opuse peninsulelor) și altul despre pedepsele aspre din școală. Când Kate a ajuns la a doua pagină, umerii i se lăsaseră de tot. Oftând, trecu la ultima pagină și citi ultima propoziție: „Iar acesta este sfârșitul povestirii“. Se uită la Reynie.

— *Toată* scrisoarea e... hm... așa?

— Mi-e teamă că da.

— Dar cum a putut să transforme cel mai incitant, mai periculos, cel mai important eveniment din viața lui – din viața oricui – în ceva așa de... de...

— Plicticos? sugeră Reynie.

Kate se trânti pe spate în fân și începu să chicotească.

— Oh, de-abia aștept să-l văd!

— Nu fi *foarte* rea cu el. Știi, poate că e mai sociabil, dar e încă sensibil.

— O să mă asigur că mai întâi îl îmbrățișez, înainte să-l tachinez, zise Kate.

Reynie se încovoie. Îmbrățișarea lui Kate îl va durea pe Sticky mai mult decât tachinarea.

— Ei, am zăbovit destul, spuse Kate, care probabil că stătuse liniștită trei secunde. Sări în picioare. Nu zici nimic despre găleata mea?

— Doream s-o fac, zise Reynie. Văd că ai făcut niște modificări.

Kate se repezi să i le arate. Noul capac perfecționat al găleții se deschidea ușor, dar se închidea ermetic, ceea ce făcea ca, de

fapt, conținutul lui să nu mai cadă, așa ca înainte. Mai mult, în găleată, Kate atașase câteva buzunare care se închideau cu mai multe lacăte, curele și fermoare, astfel ca totul să stea la locul lui. Frânghia era încolăcită la fund, ca de obicei, îngheșuită între buzunare.

— Impresionant, zise Reynie, examinând mecanismul secret care făcea capacul să se deschidă brusc.

Kate se luminează la față.

— Milligan a construit capacul. Mi-a atras atenția că o centură utilitară ar încurca mai puțin decât o găleată, dar i-am reamintit că nu mă pot urca pe o centură pentru a ajunge la diferite lucruri.

— Sau să o umpli cu apă și să o verși pe urmăritori, spuse Reynie, amintindu-și cum procedase Kate ca să scape de Jackson și Jillson, cei mai brutali dintre Executanții domnului Cortina, care amenințaseră copiii de la Institut.

— Exact! Iar Milligan a înțeles, așa că s-a oferit să-mi facă o găleată mai bună, nu doar să o înlocuiască. Uite, spuse ea urcându-se pe capacul închis. Nu mai e nevoie să o golesc și să o întorc cu josul în sus. Asta economisește timp.

Era greu să ți-o imaginezi pe Kate făcând ceva mai repede decât o făcea, dar Reynie a apreciat îmbunătățirea.

— Și ce mai ții în ea acum? Vreau să spun, altceva decât gustări pentru șoimi și fluiere.

Luând buzunar cu buzunar, Kate îi arată lui Reynie conținutul găleții. Din fericire, spuse ea, Milligan recuperase o

parte din lucrurile pe care fusese obligată să le lase în urmă la Institut – ocheanul (pe care îl deghizase în caleidoscop), briceagul de armată elvețian, potcoava magnet, lanterna – de asemenea, înlocuise unele dintre obiectele care se pierduseră sau fuseseră distruse, precum praștia și bilele, ghemul cu sfoară de pescuit, lipiciul ultrarezistent și lanterna mică. În plus, adăugase o pensulă de mărimea unui creion și o sticlă cu suc de lămâie.

— Trebuia să-ți spun personal, zise Kate cu o privire pusă pe șotii. Cunoști trucul cu sucul de lămâie, nu? De acum înainte, o să dau cu pensula pe notele secrete din scrisorile mele, iar spionii guvernamentali nu o să le poată vedea. Tot ce ai de făcut e să îți hârtia deasupra unei lumânări și cuvintele vor ieși la iveală.

Reynie chicoti. Cunoștea trucul cu sucul de lămâie, dar nu-l folosise niciodată.

— Ce e în ultimul buzunar? întrebă el, arătând către cel care nu fusese deschis.

— A, doar astea, spuse Kate pe un ton cam lugubru, scoțând un inel cu cel puțin două duzini de chei, de mărimi și varietăți diferite. Cheile de la casă. Cheile de la tractor. Cheile de la ușa hambarului, de la cotețul găinilor, de la toate porțile și dulapurile, tot felul de chei. Milligan dorește ca totul să fie în siguranță. Oftă și îndesă cheile înapoi în buzunar.

— Care e problema? întrebă Reynie.

— Nimic, de fapt, zise Kate. Nimic important, cel puțin – cred că acesta e necazul. Știi, îmi place mult ferma și mă bucur că mă

aflu aici. Doar că uneori e cam plictisitor. După toate aventurile pe care le-am trăit, toate lucrurile importante pe care le-am îndeplinit – ei bine, totul a părut de atunci monoton. Am fost agenți secreți, Reynie! Pe măsură ce rostea aceste cuvinte, ochii lui Kate se luminau ca de obicei. Apoi râse în sinea ei. E destul de greu să te entuziasmezi că ai cheia de la pivniță. Asta am vrut să spun.

— Nu ești singura, zise Reynie. Viața este minunată de când m-a adoptat domnișoara Perumal, însă uneori sunt neliniștit – ca și cum ar trebui să fac ceva urgent și nu știu ce.

— Serios? spuse Kate și pentru o vreme cei doi prieteni se priviră în tăcere. Privirea cuprindea tot ceea ce împărtășeau: pericolele, greutățile și reușitele misiunii lor, dar și învățămintele – cât de însingurați se simțeau când erau separați și cât de entuziasmați erau când se aflau împreună – așa că înțelegeau sensul lumii cum nu-l mai înțelesese nimeni; erau lucruri despre care nu vorbeau decât ei între ei.

— Presupun că e doar o dezamăgire normală, spuse Kate în cele din urmă. Merse către colțul fânarului. Oricum, nu e *chiar* atât de rău. Fac tot ce pot ca viața să fie interesantă.

Spunând acestea, sări sus în aer și trase de o frânghie care atârna de o grindă de deasupra ei. Sub ea se deschise o trapă și, dând veselă din mână, Kate sări în gaură și dispăru. Reynie o auzi aterizând cu o bufnitură pe podeaua de lemn de dedesubt.

— Vino și tu! strigă ea. Hai să culegem niște mere!

Misterioasa Societate Benedict și călătoria primejdioasă

Reynie scutură din cap și se îndreptă către scară. La urma urmelor, Kate chiar făcea ca lucrurile să fie interesante și nu era cazul să regrete aventurile din trecut. De fapt, Reynie trebuia să fie recunoscător – și chiar *era* – că a fi împreună cu prietenii săi nu mai însemna să fie în pericol. Cine avea nevoie de pericole? În niciun caz Reynie! Dar chiar dacă Reynie avea nevoie sau nu – și deși nu putea nicidecum să prevadă –, pericolul îi aștepta pe el și pe prietenii lui.

Și urma să se întâmple curând.